

R.M. Mc Cheyne

DE ZALIGHEID VAN HET GEVEN

Het is zaliger te geven dan te ontvangen. (Hand. 20 : 35)

Deze woorden maken een gedeelte uit van een treffende aanspraak van Paulus gericht tot de leraars te Efeze, toen hij voor de laatste maal van hen afscheid nam. Hij nam hen allen tot getuigen, dat hij rein was van aller bloed: „Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al de raad Gods.” (vs. 27). Het is een zaak van groot belang dat de verplichting om aan de armen te geven door Paulus wordt aangemerkt als behorende tot de raad Gods, en nog te meer dat hij zelfs daarmee zijn rede besluit: „Ik heb u in alles getoond, dat men, alsoo arbeidende, de zwakken moet opnemen, en gedenken aan de woorden van de Heere Jezus, dat Hij gezegd heeft: „Het is zaliger te geven, dan te ontvangen.” (vs. 35).

Deze woorden, welke hij uit de mond van de Zaligmaker zelf aanhaalt, zijn nergens in de vier Evangelien te vinden. Het is het eeuwige woord van onze Heere, dat ons bij overlevering bewaard is gebleven. Het schijnt een uitdrukking te zijn, welke Hij meermalen gebruikte: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

Het is mij zeer welkom de gelegenheid te hebben u dit gedeelte van de raad Gods te mogen voorstellen, want God weet, dat ik geen enkel gedeelte van die raad voor u wens achter te houden, dat u behoort te arbeiden, teneinde de zwakken te ondersteunen. En de enige bewijsgrond, welke ik daarvoor bij u wil aanvoeren, is het woord van onze gezegende Verlosser: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

I. Wij moeten middellijk aan de armen geven, omdat het veel groter geluk is te geven dan te ontvangen.

Het is gelukkig, omdat alle gelukkigen het doen. Alle gelukkige wezens zijn gevende wezens, hun geluk bestaat niet in het ontvangen, maar in het geven.

1. Beschouw de engelen.

De gehele Bijbel toont ons dat de engelen gelukkige wezens zijn, veel gelukkiger dan wij ons kunnen verbeelden. Zij zijn heilige wezens, immer Gods geboden volbrengende. Nu, heiligheid en geluk zijn onafscheidelijk. Zij zijn in de hemel, gedurig ziende het

liefelijk aangezicht van de Vader: „Zij zien altijd het aangezicht Mijns Vaders die in de hemelen is.” (Matth. 18 : 10) Zij moeten wel gelukkig zijn, geen traan is er op hun wangen, geen zucht in hun boezem. Zij worden voorgesteld als prijzende God, en de een de ander toeroepende: „Heilig, heilig, heilig,” (Jesaja 6 : 8) en zingende: „Het Lam is waardig.” (Openb. 5 : 12). Lofzangen nu zijn een teken van vrolijkheid en blijdschap. „Is iemand goedsmoeds? dat hij psalmzingt.” (Jak. 5 : 13). Laat mij u nu aantonen dat het geluk van deze gelukkige wezens bestaat in het geven.

1ste. Zij geven allen: „Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?” (Hebr. 1 : 14). Op aarde zijn er slechts zeer weinigen die geven, de meesten houden veel meer van ontvangen, van behouden, van op te leggen in de bank, van gedurig meer bijeen te zamelen. Er zijn hier slechts weinigen die geven, en deze zijn dikwijls niet de rijksten. Maar in de hemel geven allen. Dat is hun grootste genoegen. Doorzoek iedere engelenwoning, vrekken zult u in dezelve niet vinden. Zij zijn allen gediensstige geesten.

2de. Zij geven aan hen die verre beneden hen zijn. Zij vergenoegen zich niet met diegenen te helpen, die hen wederom kunnen helpen, zij geven zonder iets weer te hopen. Er waren enige arme herders in de velden van Bethlehem; hoe arm zij echter waren, aarzelde nochtans een zeer aanzienlijke engel geen ogenblik tot hen te gaan en hen vriendelijk toe te spreken; ja, het zou blijken dat er zeer velen waren die het als een grote gunst zouden beschouwd hebben, indien zij de boodschap hadden mogen overbrengen, want nauwelijks was deze gedaan of daar was *met de engel een grote menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God*. U herinnert u ook hoe vriendelijk de engelen waren jegens de arme Lazarus. De honden waren de enige schepselen op aarde die hem dienden, maar bij zijn dood kwamen de engelen vaardig aangevlogen, en droegen hem in Abrahams schoot.

3de. De hoogste engelen houden het meest van geven. Er is reden om te geloven dat de hoogste engelen juist die zijn, welke zich het diepst vernederen, en zich het meest beijveren in de dienst van God. Jezus zegt uitdrukkelijk: „Zo wie onder u groot zal willen worden, die zij uw dienaar.” (Markus 10 : 43). De engelen, die voor het aangezicht van God staan, buigen zich zo diep neer dat zij de minste kinderen van God dienen. Daarin bestaat juist het geluk van de gelukkigste engel, dat hij meer kan geven en zich dieper kan neerbuigen tot de nederigste diensten dan de engelen, die beneden hem zijn.

Geliefde Christenen, bid dikwijls: „Uw wil geschiede op aarde als in de hemel!” Indien u dat meent, dan is het uw bede dat u God mag dienen gelijk de engelen Hem dienen. Maar dan ook moet uw geluk bestaan in het geven. Het geluk van de engelen is ook daarin gelegen. Wilt u hun gelijk zijn, wordt dan als gediensstige geesten.

2. Beschouw de goedheid van God.

Wij weten zeer weinig van God. Maar wij weten dat Hij oneindig gelukkig is. U kunt niets aan Zijn geluk toedoen, noch iets daarvan afdoen. Wij weten ook vele zaken, in welke Hij zich gelukkig gevoelt. Alles wat Hij doet, maakt Hem gelukkig. Toen Hij de wereld had geschapen en het „zeer goed” daarover had uitgesproken, was God gelukkig in het scheppen. De Bijbel echter toont ons dat Zijn geluk voornamelijk bestaat in het geven, en niet in het ontvangen. Letten wij er op hoe Hij de schepselen hun voedsel

geeft, zo is dat inderdaad wonderlijk, niet één musje is door Hem vergeten. De gehele wereld is vervloekt geworden, en God had die gehele wereld rechtvaardig kunnen verderven. Maar Hij doet het niet, Hij heeft lust in genadig te zijn. De jonge leeuwen zoeken hun spijze van God. Hij spijzigt de jonge raven als zij roepen. Hij geeft aan de goddelozen: „Hij doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en Hij regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.” (Matth. 5 : 45). Denk eens na hoeveel duizenden dagelijks door God worden gevoed, die Zijn naam ontheiligen en Zijn sabbatten schenden. Hij geeft hun voedsel en kleding, beweegt de harten van Zijn volk om vriendelijk jegens hen te zijn. En nochtans vloeken en lasteren zij God iedere dag. O, hoezeer blijkt het hieruit dat God lust heeft in weldadigheid. „Weest dan barmhartig, gelijk uw Vader in de hemelen barmhartig is.” (Luk. 6 : 36).

Maar, wat het meest van alles is, Hij gaf ons Zijn eigen Zoon. God heeft lust in het geven. Dat is Zijn natuur. Hij heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard. Hoewel Hij Hem uit Zijn schoot geven moest, wilde Hij nochtans ook deze gift niet achterhouden. Er zijn er onder u, wier bede het is nacht en dag Gode gelijkvormig te worden: „Heere, Gij zijt gezegend; leer mij Uw inzettingen.” (Psalm 119 : 12). Wilt u Hem gelijk zijn, wordt Hem gelijkvormig in het geven. Daarin bestaat Gods grootste geluk, wees Hem daarin gelijk.

Tegenwerping. *Wilt u dan dat wij geven zullen aan goddeloze mensen, die er misbruik van zullen maken?*

Antwoord. God zelf geeft aan goddeloze mensen, die van Zijn gaven misbruik maken; nochtans wordt daardoor Zijn geluk niet verminderd. God doet de zon opgaan over bozen en goeden, en Hij doet regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Het is zeer billijk het meeste en het beste te geven aan de kinderen Gods. Maar wilt u Gode gelijkvormig zijn, geef dan ook aan de goddelozen. Geef aan de ondankbaren, geef aan de bozen: „Geef degene die iets van u bidt, en keer u niet af van degene, die van u lenen wil.” (Matth. 5 : 42). Gedenk aan het woord van Jezus.

3. *Zie op Christus.*

Hij was de eeuwige Zoon van God, in alles gelijk aan de Vader, alzo ook gelijk in geluk. Hij had eeuwige heerlijkheid bij Hem eer de wereld was. Nochtans bestond ook Zijn geluk in het geven. Hij was verre verheven boven al de engelen, en daarom ook gaf Hij veel meer dan zij allen. „De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.” (Matth. 20 : 28). Hij was de hoogste, daarom ook heeft Hij zich het diepst neergebogen. De engelen gaven hun diensten, Hij heeft zichzelf gegeven: „Gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede zou rijk worden.” (2 Kor. 8 : 9). „Dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was.” (Fil. 2 : 5).

Geliefde Christenen, daar zijn er onder u, die nacht en dag bidden om ranken te zijn van de ware Wijnstok; u bidt om geheel en al het beeld van Christus gelijkvormig gemaakt te worden. Is dat zo, dan moet u Hem ook gelijk zijn in het geven. De rank draagt dezelfde vrucht als de boom. Bent u inderdaad takken, dan moet ook u dezelfde vrucht dragen als Christus. Een oud Godgeleerde heeft terecht gezegd: „Wat zou er van ons geworden zijn, indien Christus zo vasthoudend was geweest met Zijn bloed, als som-

mige mensen met hun geld?"

Tegenwerping 1. *Mijn geld is mijn eigendom.*

Antwoord. Christus had wel kunnen zeggen: Mijn bloed is Mijn eigendom, Mijn leven is het mijne; niemand neemt het van Mij. Hoe zou het er dan met ons uitzien!

Tegenwerping 2. *De armen verdienen het niet.*

Antwoord. Ook Christus had hetzelfde kunnen zeggen. Zij zijn goddeloze rebellen tegen Mijns Vaders Wet: Zou Ik mijn leven voor de zodanigen afleggen? Ik zal het aan de goede engelen geven. Maar nee, Hij verliet de negenennegentig, en kwam om het verlorene te zoeken. Hij gaf Zijn bloed voor hen, die het niet verdienden.

Tegenwerping 3. *De armen zullen er wellicht misbruik van maken.*

Antwoord. Ook in deze had Christus hetzelfde kunnen zeggen, ja, met veel groter recht en veel meer naar waarheid. Christus wist dat duizenden Zijn bloed met voeten zouden vertreden, dat de meesten het zouden verachten, dat velen het zouden maken tot een oorzaak om nog meer te zondigen; nochtans gaf Hij Zijn eigen bloed.

O, geliefde Christenen, indien u aan Christus wilt gelijk zijn, geeft dan veel, geeft dan dikwijls, geeft dan blijmoedig, geeft dan aan de armen en de geringen, aan de ondankbaren en de onwaardigen. Christus is heerlijk en gelukkig, en zo ook zal het met u zijn. Het is mij niet te doen om uw geld, maar om uw geluk. Gedenkt aan Zijn woorden: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

II. *Het is zaliger, vanwege het bijzonder karakter van een Christen.*

1. Een Christen is een rentmeester. In ieder groot huis is een rentmeester, wiens plicht het is van zijn meesters goed alzo te besturen, dat een iegelijk, die in het huis is, zijn spijze krijgt op zijn tijd. Nu zult u het zeer goed kunnen begrijpen, dat het geluk van de rentmeester niet bestaat in het ontvangen van meer goederen, maar in de behoorlijke verdeling van hetgeen hij ontvangen heeft. Is er wellicht een rentmeester onder mijn hoorders, dan zult u mij moeten toestemmen, dat uw geluk niet bestaat in de hoeveelheid van de goederen van uw meester, welke door uw handen gaan, maar in de rechte verdeling daarvan. Het geluk van iedere rentmeester bestaat in het geven, niet in het ontvangen.

Nu, geliefde Christenen, u bent slechts rentmeesters over hetgeen u bezit. U hebt geen halve stuiver in eigendom. „Doe handeling hiermede totdat Ik kom,” staat op alles te lezen. De dag van de rekenschap is nabij: „mocht u wijze rentmeesters zijn!” U zou veel gelukkiger zijn. De duivel maakt u wijs dat het beter is bijeen te verzamelen en op te hopen voor uzelf en uw kinderen. Het is veel zaliger een eerlijke rentmeester te zijn.

Tegenwerping. *Ik hen zelf zeer behoeftig.*

Antwoord. Nochtans bent u een rentmeester. Gebruik hetgeen u hebt voor Christus als Zijn rentmeester, en u zult wel doen. Hij, die gebruik maakte van zijn twee talenten, verloor zijn rentmeesterschap niet.

2. Christenen zijn elkanders leden. Zijn wij één met Christus, dan zijn wij ook één met al de broeders. Het is de hechtste band van allen, want het is de langste van duur. De vrouw van u jeugd zal eens van u gescheiden worden. Vader en kind, zuster en broeder kunnen voor eeuwig gescheiden worden, maar geenszins de ene Christen van de

andere, zij zijn voor eeuwig aan elkander verbonden, zij zijn tot in eeuwigheid takken van dezelfde boom, stenen van dezelfde tempel. Nu moet het geluk van het ene lid daarin bestaan dat het de andere leden helpt. Wanneer in een lichaam één van de leden smart heeft of gekwetst is, dan helpen de anderen het. Het is hun geluk alzo te doen. Is de linkerhand gewond, dan zal de rechterhand alles voor haar doen, zij voorziet in al haar behoeften. Zo ook in het lichaam van Christus. Het maakt het geluk uit van het ene lid de anderen te helpen. Het is voor dat lid zo goed als hielp het zichzelf, ja, als hielp het Christus. Indien Christus aan uw deur zou komen, arm en met lompen gekleed, en bibberende van de koude, zou het u tot smart zijn in al Zijn behoeften te voorzien? O, dan mocht u dat ook wel aan iedere arme Christen doen welke u ziet: „Voor zoveel u dit aan een van deze Mijn minste broederen gedaan hebt, zo hebt u dat Mij gedaan.” (Matth. 25 : 40). Maar ach, hoevelen zonden Christus van hun deur weg, met een hard en toornig gelaat! Schaamt ge u niet uzelf een Christen te noemen?

Of wanneer Christus in deze of gene armoedige hut woonde, zonder vuur om de koude te verminderen, zonder dek om het bed te verwarmen, zou u Hem dan niet zoeken? Zou u dan wachten totdat Hij u bezocht? Maar ach, in hoe menige woning woont Christus op zodanige wijze! En toch, er zijn Christenen onder mijn hoorders, die Hem daar nimmer hebben bezocht. Gaat niet alzo voort, wat ik u bidden mag. „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

III. Omdat voor de Christen alles gewin zal zijn.

1. Zij zullen in deze wereld geen schade lijden door hetgeen zij weggeven: „Er is een, die uitstrooit, dewelke nog meer toegedaan wordt. En een, die meer inhoudt dan recht is, maar het is tot gebrek.” (Spr. 11 : 24). Ik weet wel dat de wereld de spot zal drijven met hetgeen ik u wens te zeggen, maar al hetgeen ik van u vraag is dat u doet als die van Beréa. Onderzoek de Schriften, en zie of deze dingen niet alzo zijn. Merk wel op: de gehele Bijbel toont ons duidelijk, dat het beste middel om overvloed te hebben is mild te zijn in het geven. „Werp uw brood uit op het water want gij zult het vinden na vele dagen.” (Pred. 11 : 1).

Dit heeft betrekking op het zaaien van rijst. De rijstvelden worden in de oosterse landen bezaaid terwijl zij onder water staan. Het brood wordt dus inderdaad op het water uitgeworpen. Na vele dagen droogt het water op, en een rijk gewas van golvende rijst bedekt de velden. Zo ook is het ten opzichte van de milddadigheid jegens de armen uit liefde tot Jezus. Het is alsof men zijn geld wegwierp, het is alsof men zijn zaad uitwierp op het water; vrees nochtans niet, na vele dagen zult u een rijk gewas vinden, u zult in deze wereld uw geld met woeker weer ontvangen.

Een woord tot behoeftige Christenen. U zegt: Ware ik rijk, hoe gelukkig zou ik mij gevoelen in het geven! maar ik ben zo arm, wat kan ik geven! Lieve vriend, geef eens acht op de landman die zijn zaad uitstrooit. Indien hij slechts weinig zaad heeft, wat dunkt u, zou hij dat weinige dan niet zaaien? Voorzeker, hij zal het weinige, dat hij heeft, zeer zorgvuldig zaaien, om langs die weg meer te bekomen. Doe u desgelijks.

Hoe weinig toch gelooft u God! Hij zegt: „Die zich des armen ontfermt, leent de Heere.” (Spr. 19 : 17). En toch geloof ik, dat er bij honderd nauwelijks één zal gevonden worden, die niet liever aan een rijke leent dan aan de Heere. U gelooft de mensen, God

niet.

Laat mij u een feit noemen. Nog onlangs hoorde ik van een kind van God, dat in zeer behoeftige omstandigheden verkeerde, terwijl daarenboven haar man blind was. Nochtans vond deze vrouw het middel om niet alleen in de behoeften van haar huisgezin te voorzien, maar ook om nog aan anderen te geven. Zij arbeidde met haar eigen handen, opdat zij iets hebben mocht om mee te delen. Zij gaf mild aan de armen, mild ook aan de zending onder de heidenen. Zij strooide haar zaad uit, ja al het zaad dat zij had, want opstapelen deed zij niet. En bleef de oogst uit? Geenszins, het zaad kwam in Indië op; een verre bloedverwant van haar kwam te sterven, en liet haar 240.000 gulden na!

God is machtig dagelijks also te doen. „God is machtig alle genade te doen overvloedig zijn in u; opdat u in alles te allen tijd, alle genoegzaamheid hebbende, tot alle goed werk overvloedig mag zijn.” (Kor. 9 : 8). Hoe lichtelijk kan God u, onder het bestuur Zijner voorzienigheid, in één ogenblik meer geven dan al hetgeen u in een geheel jaar hebt weggegeven! Vertrouw toch op de Heere! De goddeloze kan niet op God vertrouwen. De wereld kan niets anders dan ongelovig zijn.

Wellicht zegt deze of gene: *Ik zal heden nog beginnen, ik zal uw woorden eens op de proef stellen, ik zal tweemaal zoveel geven als ik ooit gegeven heb, en zien of ik het met woeker zal terug ontvangen.*

Maar dan antwoord ik u: verwacht niets van dat alles; houd uw geld, raad ik u. Indien u geeft hopende iets weer te ontvangen, zult u niets krijgen. U moet geven gelijk een Christen geeft, blijmoedig, vrijwillig, van harte, niets weer hopende; dan zal God u een goede, geschudde, overlopende maat wedergeven: „Geef, en u zal gegeven worden.” (Luk. 6 : 38). Die de armen geeft, zal geen gebrek hebben.

2. De Christen zal geen schade lijden in de eeuwigheid. De gehele Bijbel leert ons, dat de Christen in de eeuwigheid vergelding zal ontvangen juist evenredig aan het gebruik, hetwelk hij hier van zijn talenten zal hebben gemaakt. Het geld nu is ook een talent. Gebruikt u het gelijk het gebruikt moet worden, dan zult gij geenszins uw loon verliezen. Christus verklaart uitdrukkelijk, dat Hij in het oordeel de mensenkinderen vergelden zal naar dat zij in deze wereld aan Zijn arme Christenen zullen gedaan hebben. Zij, die veel voor Christus hebben gedaan, zullen een ruime ingang hebben; zij, die weinig hebben gedaan, zullen een klein loon ontvangen.

Ik dank God, dat er onder u zijn tot wie Christus zeggen zal: „Komt, u gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging van de wereld.” (Matth. 25 : 34). Gaat voort, geliefde Christenen, blijft voor Christus leven. Vergeet het nimmer, dag noch nacht, dat u zelf tot een dure prijs bent gekocht. Legt uzelf en alles wat u hebt, in Zijn hand, en zegt: „Wat wilt u dat ik doen zal? Hier ben ik, zend mij.” Dan weet ik dat u nu en in eeuwigheid de kracht van de waarheid zult gevoelen: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen,”

Ik vrees dat er Christenen onder u zijn tot wie Christus dit niet zal kunnen zeggen. Uw trotse gebouwen verheffen zich te midden van duizenden, wier bewoners nauwelijks vuur hebben om zich te warmen, en bijna geen klederen om hun lichamen

voor de felle vorst te behoeden. En toch bent u nimmer hun deur binnengetreden. U ziet ze wellicht vanuit uw woningen, maar u bezoekt hen niet. O, mijn lieve vrienden! ik ben bezorgd over de armen. Maar nog méér voor u. Ik weet niet wat Christus in die grote dag tot u zeggen zal. Ge doet u voor als Christenen, en toch draagt u geen zorg voor Zijn armen. O, welk een verandering zult u nog moeten ondergaan, indien u de poorten des hemels zult binnengaan! U zult behouden zijn, maar dat zal ook alles wezen. Er zal voor u geen ruime ingang zijn: „Die spaarzaamlijk zaait, zal spaarzaamlijk maaïen.” (2 Kor. 9 : 6).

Ik vrees dat er velen onder mijn hoorders zijn, die het zullen kunnen weten dat zij geen Christenen zijn, omdat zij niet van *geven* houden. Mild en vrijwillig te geven, zonder wrok of gemelijkheid, vereist een nieuw hart; een oud hart kan nog eer afstand doen van zijn bloed dan van zijn geld. O, mijn vrienden! geniet uw geld, vermeerdert het zoveel mogelijk, geeft er niets van weg, geniet het haastig; want u zult tot in alle eeuwigheid bedelaars zijn.

Dundee, 4 febr. 1838.